

handle, følge med, navnlig hvis dets Gennemførelse er en Betingelse for Gennemførelsen af nærværende Lovforslag.

Justitsministeren (Zahle): Det Lovforslag, som her er til Behandling, er naturligvis blevet kritiseret, men egentlig ikke blevet angrebet, og jeg kan derfor fatte mig i Korthed, idet jeg kan slutte mig til det meste af, hvad der er blevet fremsat af Kritik overfor Lovforslaget.

Til det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) skal jeg sige, at ogsaa jeg gaar ud fra, at de to Lovforslag kommer til at følges ad. Jeg sagde, tror jeg nok, ved Fremsættelsen af Lovforslagene, at jeg havde opfattet Folketingets Stilling saaledes i Fjor, at dette var et Krav fra Folketingets Side, og at jeg kunde finde dette Krav rigtigt, og jeg gjorde, hvad jeg formaaede, for, at det kunde ske Fyldest, ved at fremsætte de to Lovforslag sammen. Om en Sammenkoblingsparagraf egentlig skulde være nødvendig, vil jeg ganske henstille. Jeg vil kunne tage imod den, da det, som sagt, er min Forudsætning, at de to Lovforslag kommer til at følges ad, og jeg forstaar Grundene til, at man vil have dette, men det er til Gengæld min Mening, at dette skal ske, selv om der ikke kommer nogen Sammenkoblingsparagraf. At man kunde finde en Opmand i denne Voldgiftsret udenfor de kollegiale Retsmedlemmers Kreds, kan jeg ikke benægte, og vil man udvide noget Kredsen af de Mænd, indenfor hvilken Opmanden kan udnævnes, skal jeg ikke have noget at indvende derimod, naar det sker indenfor rimelige Grænser.

Til det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) skal jeg sige, at jeg tror, det vil være rigtigst at lade det have sit Forblivende med Hensyn til Statens og Kommunens Afholdelse af de her nævnte Udgifter, ellers kommer vi vist ind paa noget, som let kan lægge hele dette Lovgivningsværk alvorlige Hindringer i Vejen.

Til det ærede Medlem fra Frederiksborg (Ellinger) skal jeg sige, at hvis man ønsker Dagpengesatserne sat ind i Lovforslaget her, kan jeg ikke have noget derimod at indvende, men jeg kan ikke indse, at det er nødvendigt, naar de fornødne Beløb hvert Aar skal søges paa Finansloven, idet Lovgivningsmagten da har det i sin Haand at bestemme Størrelsen af Dagpengene. De kan da baade sættes op og ned, efter som Tidens Krav er og efter Lovgivningsmagtens Skøn, og dette turde

maaske være nok saa praktisk som at fastslaa Dagpengenes Størrelse her i Loven, hvilket jo vilde have til Følge, at de ikke kan forandres, uden at Loven skal tages op til Revision.

Til disse Bemærkninger kan jeg indskrænke mig, idet jeg udtaler min Glæde over, at Lovforslaget har faaet en saadan Modtagelse, at man tør haabe, at baade det og dets Broderforslag kan blive gennemført i denne Rigsdagssamling.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Brorsen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Embedslægevæsenets Ordning.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2725).

Kierkegaard: Om det Emne, som nu skal behandles, er der aldrig her i Rigsdagen vedtaget nogen samlet Lov, idet Embedslægevæsenet, som det er for Tiden, har udviklet sig ved en Række Detailbeslutninger og Regulativer fra Administrationens Side og derved, at Lovgivningsmagten har givet Love som Epidemiloven og Alderdomsforsørgelsesloven, der griber ind i Embedslægeernes Virksomhed. Det er derfor naturligt, ikke mindst fordi der i Tidens Løb er sket en overordentlig stor Udvikling paa Lægevidenskabens Omraade, at denne Sag maa finde sin Ordning i en samlet Lov.

Man kunde spørge: Hvad er Aarsagen til, at der i det hele bestaar noget, som kaldes Embedslægevæsenet? Og derpaa kan man med faa Ord svare, at det fra første Færd af kun er dannet for at skaffe Befolkningen, og da navnlig den fattigste Del af Befolkningen, den nødvendige Lægehjælp. Gennem lange Tider har denne Sag arbejdet sig frem. I den sidste Halvdel af det 18de Aarhundrede